

Ինչ մո'ր եկեր, քոյր հոգնածներ և քննադորվածներ...

Մարտի 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Մարտի 20 (8) ր.
N 3 (98)

Հայտնի էր 2009 թ. հայիսից

ՀԱՎԱՏՔԻ ՄԱՍԻՆ

ԴԱՎԹԻ ՓՈՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԱՂՈՐԹԻ ԶՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ՄԱՆԲԱԳԱՏՈՒՄՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մարտի, 2018թ. №3 (98)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Հրահատ Ամիրբեկյան Հավատքի մասին.....	1
Պավել Ժուռավյով Դավթի փորձությունների մասին.....	5
Օսվալդ Չեմբերս Զղջում.....	7
Վկայություն. Միկի Ռոբինսոն Ինձ երբեք չէին պատմել Հիսուսի մասին.....	8
Վկայություն. Դեյվիդ Ուիլքերսոն Աղոթքի գործությունը.....	11
Վկայություն Մահմեդական ուսանողուի հետ կյանքը փոխվեց.....	14
Ինչու է պետք բարի լինել.....	16

Միքելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ՀԱՎԱՏՔԻ ՄԱՍԻՆ

Շատ կարևոր է, որ մենք ճիշտ հասկանանք, թե ինչ է հավատքը: Այդ կապակցությամբ կարդանք Դուկասի Ավետարանի առաջին գլխի 5-րդ խոսքից. «Հրեաստանի Հերովդես թագաւորին օրերը Աբիայի դասակարգութենէն Չաքարիա անունով քահանայ մը կար, որուն կինը Ահարոնի աղջիկներէն էր, և անոր անունը Եղիսաբեթ, ու երկուքն ալ Աստուծոյ առջև արդար էին, և Տէրոջը բոլոր պատուիրանքներուն ու իրաւունքներուն մէջ անարատութեամբ կը քալէին: Եւ զաւակ չունէին, վասն զի Եղիսաբեթ ամուլ էր, ու երկուքն ալ օրերնին անցուցած էին» (Դուկ.1: 5-7): Երբ Չաքարիան իր քահանայության պաշտոնն էր կատարում, նրան հայտնվեց հրեշտակն ու ասաց. «Մի՛ վախենար, Չաքարիա. որովհետև քո աղոթքը լսուեցավ, և քո կին Եղիսաբեթը մի որդի կ'ծնի քեզ, և նորա անունը Հովհաննէս կ'ընես... Եւ Չաքարիան ասաց հրեշտակին. Ես ինչո՞վ գիտնամ այդ. որովհետև ես ծեր եմ, և իմ կինն իր օրերն անց է կացրել: Եւ հրեշտակը պատասխանեց և ասաց նորան. Ես Գաբրիէլն եմ, որ Աստուծոյ առաջին կանգնում եմ, և ուղարկուեցայ քեզ հետ խօսելու և այս բաները քեզ աւետիք տալու: Եւ ահա համր կ'լինես, և չես կարողանա խօսել, մինչև այն օրը, որ այս բաները կ'լինին. որովհետև չհավա-

տացիր իմ այս խօսքերին, որ իրենց ժամանակին կը կատարուին» (Դուկ. 1:13-20):

Չաքարիան ու Եղիսաբեթը Աստծու առջև արդար էին և Տիրոջ բոլոր պատվիրանքներուն ու իրաւունքներուն քայլում էին անարատությամբ: Սակայն, այդ բոլորով հանդերձ, Չաքարիան չհավատաց հրեշտակի բերանով ասված Աստծու խոսքին: «Չաքարիա» թարգմանաբար նշանակում է «Եհովան հիշում է», իսկ «Եղիսաբեթ»՝ «Աստծու ուխտը»: Չաքարիայի անունը համապատասխանում էր այդ իրավիճակին՝ Եհովան հիշեց և Գաբրիէլ հրեշտակի միջոցով այցելեց նրան:

Այո՛, Չաքարիան հավատում էր Աստծուն, քահանա էր, սակայն նա չհավատաց Աստծուց ուղարկված խոսքին: Այդ պատճառով հրեշտակն ասաց, որ համր պիտի լինի մինչև այդ խոսքերի կատարման օրը: Ինչո՞ւ Չաքարիան չհավատաց, ինչո՞ւ կասկածեց, ի՞նչն էր պատճառը: Չաքարիան մտածեց, որ ինքը մեծացել է, կինն էլ իր օրերն է անցկացրել... արդյոք հնարավո՞ր է, որ իրենք զավակ ունենան: Նա մտածում էր մարդկային հնարավորությունների սահմանում, և դա էր պատճառը, որ նա կասկածեց Աստծու խոսքի վրա: Մարդկային մտածելակերպը մերժում է Աստծու հրաշքները, որոնք չի կարելի տեղավորել մարդկային սահմանափակ մտքի մեջ:

Սիրելիներս, երբ մենք Աստծու Խոսքը բերենք մարդկային տրամաբանության դաշտ, համոզված եղեք, որ կասեք. «Դա հնարավոր չէ»: Մարմնավոր խորհուրդը Աստծու դեմ թշնամություն է: «Ապաշխարել» բառը հունարենից թարգմանած նշանակում է «մտքի փոփոխություն»: Մեր միտքը պետք է փոխված լինի, մենք չպետք է մտածենք մեր մարդկային մտքով, հավատացյալի միտքը պետք է նորոգված լինի:

Զաքարիան չհավատաց, քանի որ մտածում էր մարդկայնորեն և հրեշտակին ասում էր. «Ես ծեր եմ, և իմ կինն իր օրերն անց է կացրել»: Սակայն հավատքը մարդկային մտքի բան չէ: Երբ Պետրոսը տեսավ արմատից չորացած թզենին՝ զարմացավ, Հիսուսն էլ ասաց. «Աստուծոյ հաւատք ունեցէք» (Մարկ. 11:22): Աստծու հավատքը չի տեղավորվում մարդկային բանականության մեջ, և դրա համար էլ Պետրոսը զարմացել էր:

Մի այլ օրինակ: Խոսքը հարյուրապետի մասին է: Այդ մարդը հրեա չէր, սակայն հրեաների նկատմամբ հատուկ վերաբերմունք ուներ: Այդ անձնավորության սիրելի ծառան մահամերձ հիվանդ էր, այդ պատճառով էլ նա հրեաների ծերերից մի քանիսին խնդրեց, որ գնան Հիսուսի մոտ և խնդրեն, որ գա իր ծառային բժշկի: Եվ երբ Հիսուսը հարյուրապետի տնից շատ հեռու չէր, հռոմեացի հարյուրապետն իր բարեկամներից ուղարկեց Տիրոջն ընդառաջ և ասաց. «Տե՛ր, մի

յոզմիր, որովհետև արժանի չեմ, որ իմ յարկի տակ մտնես: Նորա համար ես իմ անձն էլ արժանաւոր չհամարեցի՝ քեզ մօտ գալու. այլ խօսքով ասիր, և ծառաս կը բժշկուի» (Բուկ. 7:6-7): Հետո նա ավելացրեց. «Որովհետև ես էլ իշխանութեան տակ դրուած մարդ եմ, և իմ ձեռի տակ զինուորներ ունիմ, և սորան ասում եմ՝ Գնա՛, և նա գնում է. և ուրիշին՝ Ե՛կ, և գալիս է. և իմ ծառային՝ Այս բանն արա՛, և անում է» (Բուկ. 7:7-8): Այնքան պարզ էր այս հարյուրապետի հավատքը, որ նույնիսկ Հիսուսը զարմացավ և իր ետևից գնացող ժողովրդին ասաց. «Ասում եմ ձեզ՝ թէ Իսրայելի մէջ էլ այսպիսի հաւատք չգտայ» (Բուկ. 7:9): Հարյուրապետը հավատում էր ոչ միայն Աստծու գոյությանը, այլ նաև այն խոսքին, որն ասում էր Հիսուսը: Հարյուրապետի համար նշանակություն չուներ՝ այդ խոսքը Հիսուսը կասեր հեռվից, թե՞ մոտիկից. ինքը գիտեր, որ այդ խոսքն իշխանություն ունի:

Աստված Զաքարիային և նրա կնոջը զավակ չէր տվել, սակայն այդ բանն անելու էր ճիշտ ժամանակին: Ծատերը հավատքը շփոթում են իրենց ցանկությունների հետ: Օրինակ՝ եթե մեկը հիվանդ է, ասում է. «Ես հավատում եմ, որ Աստված կբժշկի», կամ՝ «Աստված կտա այս կամ այն բանը», ինչ որ ինքը ցանկանում է ունենալ: Սակայն այստեղ պետք է հաշվի առնենք, որ, նախ՝ ինչ որ մենք ցանկանում ենք, չի նշանակում, որ Աստված հենց այդպես էլ պիտի անի, և երկրորդ՝

հնարավոր է, որ Աստված տա քո սրտի ցանկությունը, օրինակ՝ երեխա, սակայն Նա ամեն բան իր ժամանակին ու վայելուչ է անում (Ժող 3:11): Ինչպես ասաց հրեշտակը. «Եւ ահա համր կլինես.... որովհետեւ չհավատացիր իմ այս խօսքերին՝ որ իրանց ժամանակին կը կատարուին», հավատքը պետք է հիմք ունենա, և այդ հիմքը Աստծու Խոսքն է: Չի կարելի հավատալ, թե ցանկությունները կկատարվեն, եթե դրա համար չկա հիմք, այսինքն՝ Աստծու խոսքը:

Երբ Հովհաննես Մկրտչին բանտարկում են, նա կասկածում է ու իր աշակերտներին ուղարկում է Հիսուսի մոտ՝ իմանալու. «Դո՞ւ ես այն, որ գալու է, թե՞ ուրիշի սպասենք» (Լուկ 7:22): Հովհաննես Մկրտչի համար Հիսուսն Ինքն է ասում, որ կանանցից ծնվածների մեջ նրանից մեծ մարգարե չի եղել, սակայն այդ մեծ մարգարեն էլ կասկածեց: Երբ կասկած է գալիս, մի՛ վախեցեք, կասկածելը բնական է, քանի որ մարմինն ու հոգին իրար դեմ պատերազմում են:

Միբեյիներս, մարդկային մտքի այս հակադրությունները բնական են, քանի որ մարմինը հակառակ է հոգուն, հոգին էլ հակառակ է մարմնին, բայց հոգևորը նա է, ով մարմնի խորհրդին «ՈՉ» է ասում, իսկ Հոգու խորհրդին ասում է «ԱՅՈ»: Մեր ողջ կյանքի ընթացքում այս պայքարը լինելու է, թեկուզ դու լինես ամենամեծ մարգարեն: Այս պայքարի մեջ մենք պետք է ճիշտ ընտրություն կատարենք, հոգով առաջ-

նորդվենք, որովհետև մարմնավոր խորհուրդը մահ է, իսկ հոգևոր խորհուրդը՝ կյանք և խաղաղություն:

Միբեյիներ, մեր միտքը մի մարտադաշտ է, որտեղ բախվում են անօրենի չար ուժերն ու Աստծու Խոսքը: Պողոս առաքյալն ասում էր՝ բարի պատերազմը պատերազմեցի, ընթացքս կատարեցի, հավատքս պահեցի: Այդ ի՞նչ պատերազմում էր մարտնչում Պողոս առաքյալը: Դա հավատքի պատերազմն էր:

Քրիստոսի խաչով մեզ համար բացվել է Երկնքի դուռը: Մինչ այդ դռանը հասնելը մենք պետք է մեր ճանապարհին հանդիպող սովածին կշտացնենք, ծարավին ջուր տանք, հիվանդին այցելենք, սգավորին մխիթարենք, մեզ հալածողների համար աղոթենք, որն էլ հենց բարի պատերազմն է, որպեսզի հասնենք այդ դռանն ու իրավունքով ներս մտնենք: Այդ ճանապարհին դժվարություններ կան ամեն քայլափոխին, բայց Մուրբ Հոգու գործությունը մեզ հետ է, եթե հավատանք ոչ միայն Աստծու գոյությանը, այլև Աստծու ամեն մի խոսքին: Աստծու հավատքը արդարացնում է մեզ, ու մենք ունենում ենք խաղաղություն Աստծու հետ: Աստծու խոսքերը հավատարիմ ու ճշմարիտ են: Աստծու Խոսքն ասում է. «Ահա՛ շուտով կու գամ: Երանի՛ անոր՝ որ կը պահէ այս գիրքին մարգարեության խօսքերը»: Ուզո՞ւմ ես մտնել Նոր Երուսաղեմ և լինել երանելիների մեջ. ընտրությունը քոնն է:

Հրահայր Ամիրբեկյան

Մարտի, 2018թ., N 3 (98)

ԴԱՎԹԻ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Աստծու օծյալ Դավիթը դեռ թագավոր չէր, երբ մի անգամ հայտնվեց դժվար իրավիճակում (ԱԹագ. 29): Սավուդի վախից նա փախել էր Փղշտացիների երկիր՝ Անքուս թագավորի մոտ: Մի օր Անքուսը կանչում է Դավթին, որպեսզի նա գնա ու պատերազմի Իսրայելի դեմ: Դավիթը հայտնվում է շատ դժվար իրավիճակում. ինքը պետք է գնար պատերազմելու իր ժողովրդի դեմ: Սա շատ դժվարին փորձությունն էր Դավթի համար: Փղշտացի իշխաններն Անքուսին ասում են. «...այն մարդը ետ դրկե... ու մեզի հետ պատերազմի չմտնե, չլինի թե պատերազմի մեջ մեզի թշնամություն անե...»: Եվ Անքուս թագավորը Դավթին ասում է. «...դու շիտակ մարդ ես, բայց դու նախարարներուն աչքին աղեկ չես երևնար: Ուստի հիմա դարձիր և խաղաղությամբ գնա...»: Այսպես Աստված Դավթին ազատում է ծանր փորձությունից:

Մինչ Դավիթը կվերադառնար Սիկեյակ՝ իր փոքրիկ գյուղաքաղաքը, ա մ ա դ ե կ ա ց ի ն ե ր ը

հարձակվում են Սիկեյակի վրա, մարդկանց գերի տանում, իսկ քաղաքը այրում են կրակով: Դավթի հետ կային վեց հարյուր զինվորներ: Նրանք ուժեղ մարդիկ էին: Եվ այդ ուժեղ մարդիկ լաց եղան այնքան ժամանակ, մինչև նրանց մեջ ուժ չմնաց: Դուք երբևէ տեսե՞լ եք, թե ինչպես են լաց լինում ուժեղ տղամարդիկ. նրանք պարզապես ողբում են: Եվ հենց այն ժամանակ, երբ դու այլևս ուժ չունես, Աստված գալիս է քո կյանքի մեջ:

Դավիթը դեռ նոր էր դուրս եկել այդ դժվարությունից, երբ հայտնվեց ավելի բարդ իրավիճակում: Ամադեկացիներն ամեն բան վերցրել էին և տարել իրենց հետ: Սա շատ ավելի դժվար փորձությունն էր: Եվ ահա, երբորդ՝ ավելի մեծ փորձությունը.

Դավթի ընկերները՝ վեց հարյուր զինվորները, տեսնելով Սիկելակը այրված, իրենց կանայք և երեխաները գերի տարված, քարեր են վերցնում և ցանկանում են քարկոծել Դավթին: Ժողովրդի մեջ մի ասացվածք կա. «Փորձանք մի՛ փնտրիր, նա ինքը կգա: Բայց երբ գալիս է փորձանքը, բա՛ց արա դարպասները, որովհետև է՛լ ավելի մեծ փորձություններ կլինեն»: Այդպես է պատահում և մեր կյանքում: Բայց այստեղ գրված է մի շատ ուժեղ խոսք. «Բայց Դավիթը Իր Տեր Աստուծո՞վ զորացավ» (Ա Թագ. 30:6): Սա մեզ համար դաս է: Երբ որ մեր կյանքում գալիս է փորձություն, ինչպիսի՞ն է լինում մեր վերաբերմունքը այդ փորձության նկատմամբ, ո՞ւմ վրա ենք մեր հույսը դնում: Երբ մեզ համար շատ դժվար է, ու ոչ ոք չի կարողանում մեզ հասկանալ, ի՞նչ ենք մենք անում: Եթե նույնիսկ այդ փորձությունը գալիս է եկեղեցու՝ եղբայրների, քույրերի կողմից, այդ դեպքում ինչպիսի՞ն է քո սիրտը, ի՞նչ ես դու անում այդ պահին: Կարո՞ղ ես արդյոք, Դավթի նման, անհուսության մեջ զորանալ ու ամրանալ Տիրոջ վրա:

Այդ ժամանակ Դավիթը գտնում է մի երիտասարդ տղայի, որ ծառա էր ամաղեկացիների մոտ: Այդ երիտասարդը հիվանդացել էր, նրան ճանապարհին լքել էին ու գնացել: Դավիթը և նրա զորքը չգիտեին, թե ուր պետք է գնան, նրանք չգիտեին, թե ուր են

տարել իրենց կանանց, երեխաներին: Բայց երբ գտան այդ մարդուն, հարցրին, թե ով է նա և որտեղից է: Եվ այդ տղան պատմեց, որ իրենք եկել են Սիկելակ ու այրել են քաղաքը: Ինքը հիվանդացել է, իրեն լքել են ու թողել ճանապարհին: Եվ պատկերացրե՛ք, որ այդ ամենը լսում են այն զինվորները, որոնց կանանց ու երեխաներին գերի են տարել: Նրանց առաջին ցանկությունը կլինի հանել սուրը և կտրել տղայի գլուխը: Բայց Դավիթն ասում է, որ տղային ուտելիք ու ջուր տան: Նրանք և՛ կերակրեցին, և՛ ջուր տվեցին այդ տղային, որպեսզի նա ամրանա: Ու այդ իրավիճակում Դավիթն իր թշնամուն ողորմություն արեց: Փառք Տիրոջը: Ես ուզում եմ մի հարց տալ ձեզ: Երբ դուք ինքներդ ունեք դժվարություն կամ լուրջ փորձություն, ինչքանո՞վ եք կարողանում աջակցել ուրիշներին: Դավիթը կարողացավ դա անել: Փառք Տիրոջը դրա համար: Եկե՛ք մի փոքր առաջ անցնենք և նայենք այն պահը, երբ Դավիթն իր զորքով գնաց հետապնդելու ամաղեկացիներին: Մինչ այդ զինվորները արդեն երեք օր չէին քնել: Եվ այստեղ երկու հարյուր հոգի մնում են ջրի ափին ու ասում, որ իրենք հոգնել են և չեն կարող գնալ պատերազմի: Դավիթը թույլ է տալիս, որ մնան: Նրանք պարզապես հոգնել էին, նրանց համար դժվար էր: Երբ Դավիթը հասավ ամաղեկացիներին, նրանք այնտեղ

զինովցած ուրախանում ու երգում էին: Դավիթը հարձակվեց ամառեկացիների վրա ու հաղթեց:

Ես ցանկանում եմ, որ մենք ուշադրություն դարձնենք Ա Թագ. 30:18-19 խոսքերին. «Եվ Դավիթ Ամառեկացոց առած բոլոր բաները ազատեց ու Դավիթ իր երկու կիներն ալ ազատեց: Եվ իրենց մեկ բանը պակաս չէր՝ պզտիկեն մինչև մեծը, թե՛ տղայ, թե՛ աղջիկ և թե՛ ավար, ինչ որ անոնք առեր տարեր էին, Դավիթ ամենքն ալ ետ բերավ»: Ուշադրություն դարձնենք՝ նրանք ոչ մի բան չկորցրին: Դավիթը վերադառնում է ամբողջ ավարով, կանանցով, երեխաներով, գալիս է Բոսոր հեղեղատի մոտ ու ողջունում է այդ երկու հարյուր մարդուն: Երբ Քրիստոսը ուղարկում էր Իր աշակերտներին, ասում էր այսպիսի խոսքեր. «...Ճանապարհին ոչ ոքի բարև մի՛ տվեք...»: Հրեաների մոտ ողջույնի խոսքը գրեթե մի ողջ արարողություն է: Դա ուղղակի «բարև՝ ձեզ» չէր, դա ենթադրում էր ողջագործվել սիրելի եղբոր հետ, փառք տալ Աստծուն հանդիպման համար և հարց ու փորձ անել միմյանցից: Ես մտածում եմ, որ դա զրույց էր, որը տևեց բավական ժամանակ:

Իսկ հիմա եկե՛ք նայենք մի փոքր ավելի ներքևից՝ 22 խոսքը. «Եվ Դավիթի հետ գացող մարդոցմեն բոլոր չար ու անզգամ մարդիկը պատասխան տվին ու ըսին. Ասոնց մեզի հետ

չգալուն համար մենք ալ անոնց մեր ազատած ավարեն չենք տար. ամեն մարդ միայն իր կինը ու տղաքները առնե ու երթայ»: Սա շատ կարևոր պահ է: Ինչու՞: Որովհետև այստեղ բացահայտվում է մարդու ներքին էությունը: Դավիթը, լինելով հոգևոր մարդ, այդ դժվարագույն պահին կարողացավ հյուրընկալ գտնվել այդ ստրուկի նկատմամբ ու կերակրեց նրան: Աստված էլ նրանց շնորհեց հաղթանակ, նրանք ոչինչ չկորցրին, ու այդ ամենի հետ մեկտեղ իրենց հետ մեծ ավար բերեցին: Դա մի մեծ հաղթանակ էր ու Աստծու մեծ օրհնությունը նրանց համար: Բոլորը տեսնում էին, որ Աստված նրանց հետ է: Բայց ես մի փոքրիկ հարց ունեմ. ասացե՛ք խնդրեմ, Դավթի ընկերների մեջ որտեղի՞ց գտնվեցին անպիտան մարդիկ: Չէ՞ որ նրանք մի փոքր առաջ Դավթի հետ էին, նրա հետ միասին կռվում էին, ու Աստված նրանց շատ լուրջ հաղթանակ տվեց: Բայց որտեղի՞ց հայտնվեցին այդ անպիտան մարդիկ: Չէ՞ որ իրենք այդ պահին չէին վիճում, նույնիսկ բարյացակամ էին. թող վերցնեն իրենց կանանց ու երեխաներին, չէ՞ որ դա նորմալ է: Բայց նրանք ասում էին, թե՛ քանի որ նրանք մեզ հետ չեն եկել, այդ մենք ենք կռվել, մենք ենք պատերազմել իրենց երեխաների ու կանանց համար, նրանց ոչ մի ավար չի հասնում:

(Շարունակելի)

Պավել Ժուռավել, Կիև

ԶՂՁՈՒՄ

«Որովհետև Աստծո ուզած կերպով տրամադրությունը ապաշխարություն է գործում փրկության համար առանց զոջալու. բայց աշխարհի տրամադրությունը մահ է գործում»: **Բ Կորնթ. 7:10**

Մեծական մեղավորության գիտակցումը մարդկային կյանքում հանդիպող ամենահազվադեպ երևույթներից մեկն է: Դա շեմն է այն դռան, որը տանում է հասկանալու մեր Տիրոջը:

Տեր Հիսուսն ասաց, որ երբ գա Սուրբ Հոգին, աշխարհին կհանդիմանի մեղքի համար: Երբ Սուրբ Հոգին արթնացնում է մարդու խղճմտանքը և նրան մտցնում Աստծու ներկայության մեջ, մարդուն դադարում են մտահոգել մարդկանց հետ իր ունեցած հարաբերությունները: Նրան հետաքրքրում են միայն իր հարաբերություններն Աստծու հետ, և նա ասում է. «Միմիայն Քեզ դեմ մեղանչեցի և չարը Քո աչքի առաջ գործեցի» (Մաթն. 51:4):

Մարդու մեղավոր բնության բացահայտումը, ներումն ու սրբացումը սերտորեն կապված են միմյանց հետ: Միայն ներում ստացած անձն է սուրբ, և նա իր ներված լինելը ապացուցում է նրանով, որ Աստծու ողորմածության շնորհիվ դառնում է ճիշտ հակապատկերն այն անձնավորության, որն էր ինքը զոջումից առաջ: Չոջումը մարդուն միշտ տանում է գիտակցելու, որ ինքը մեղավոր է:

Մարդու հետ Աստծու աշխատանքի

ամենավառ ապացույցն այն է, որ մարդն ամենայն լրջությամբ ասում է. «Ես մեղանչեցի»: Դրանից բխող ամեն բան ապացուցում է միայն այն, որ մարդը զոջում է իր կատարած սխալների համար և դժգոհ է իր արածից:

Աստծու Արքայության մեջ մուտք գործելը տեղի է ունենում զոջման տանջալից ցավերի միջոցով, որը խախտում է բարոյական անդորրը: Դրանից հետո Սուրբ Հոգին, որ առաջացրել էր այդ ցավը, մարդու ներսում սկսում է կառուցել Աստծու Որդու կյանքը: Նոր կյանքը դրսևորվում է գիտակցված զոջմամբ և չգիտակցված սրբությամբ, այլ ոչ թե հակառակը: Քրիստոնեության հիմքը զոջումն է, ավելի հստակ՝ մարդը չի կարող զոջալ այն ժամանակ, երբ ցանկանա: Չոջումն Աստծու կողմից տրված պարգև է: Հին պուրիտաններն աղոթում էին «արցունքի պարգևի» համար: Եթե դու երբևէ դադարես գնահատել զոջման պարգևի բարերարությունը, կհայտնվես խավարում:

Ստուգի՛ր ինքդ քեզ, արդյոք չե՞ս մոռացել, թե ինչպես պետք է աղաղակել մեղքից ազատվելու համար:

Օսվալդ Չեմբերս, «Նաշի դնի», հ.2308

Մարտի, 2018թ., N 3 (98)

ԻՆՉ ԵՐԲԵՔ ՉԷԻՆ ՊԱՏՄԵԼ ՀԻՍՈՒՄԻ ՄԱՍԻՆ

Երբեք որևէ մեկն ինձ չէր վկայել Աստծու հետ անձնական հարաբերության կամ որևէ հրաշքի մասին: Որևէ մեկն ինձ չէր պատմել, թե անձամբ հանդիպել է Հիսուսին, Նրա միջոցով հաղորդակցվել է Աստծու հետ կամ նման բաներ: Միայն գիտեի պատմական դեպքեր, որ Աստվածաշնչում գրված են:

Եվ քանի որ այս աշխարհում առանձնապես արտառոց, հուզումնալից ոչինչ չկար, ես ձգտում էի ծայրահեղ զբաղմունքների, օրինակ՝ դահուկավազք, չմշկասահք: Մի օր էլ հրապուրվեցի ավիացիայով և մտածում էի, որ գտել եմ մի գործ, որն ինձ կզվարճացնի, հետաքրքիր կդարձնի կյանքս: Հատկապես պարաշյուտալին թռիչքներն ինձ լիովին կլանել էին: Այդ 30-60 վայրկյան ազատ անկման պահերը դարձել էին իմ կյանքը: Թմրադեղի նման անդադար

ցանկանում էի նորից ու նորից կրկնել այդ ցատկերը, լրիվ տարվել էի դրանցով, մինչև որ մի գիշեր ամեն բան փոխվեց իմ կյանքում:

Նստած էի մի ինքնաթիռում, օդաչուի կողքին: Նոր ինքնաթիռ էր, և ես, ինչպես միշտ, գրեթե տարված էի արդեն դուրս ցատկելու մտքով, երբ հանկարծ մի ձայն սթափեցրեց ինձ: Այդ ձայնն ինձ շատ ծանոթ էր. ինքնաթիռն ընկնում էր: Օդաչուն շրջվեց իմ կողմը, խփեց ուսիս և ասաց. «Վերջ, ընկնո՞ւմ ենք»:

Ամեն ինչ կատարվեց ակնթարթորեն: Ինքնաթիռը գլխավայր ընկնում էր 100 մղոն/ժամ արագությամբ, և մենք ընկանք: Բախվեցինք մի հսկա ծառի, ապա ինքնաթիռը գլորվեց, շրջվեց: Ես այդ ամենը տեսա: Այդպիսի հարվածներից մարդ չէր կարող փրկվել: Անշուշտ վնասվածքներ էինք ստացել, շփոթված էինք: Երկու ուսանողներն անմիջապես նետվեցին դեպի դուռը, մյուս մարդիկ ևս շնչակտուր ճողոպրում էին վառվող ինքնաթիռից: Ես տեսա, թե ինչպես ինքնաթիռի վերջնամասում եղող ընկերներիցս մեկը նկատեց, որ ես ու օդաչուն խցիկում ենք մնացել: Պարաշյուտի պարանները բռնել էին ինձ, ես չէի կարողանում պոկվել: Նա տեսնում էր, որ իմ ետևից կրակի

բոցերը բարձրանում ու «գրկում են» ինձ: Միայն կինոյում էի նման բան տեսել: Ընկերս համարձակ մարդ էր. նա վազեց իմ կողմը: Այստեղ Աստված կատարեց առաջին հրաշքը: Այդ մարդը բռնեց պարաշյուտի պարանը և մերկ ձեռքերով կտրեց 2000 ֆուտ ծանրություն պահող պարանը: Դա անհնար բան էր: Ապա ինքնաթիռից դուրս քաշեց իմ վառվող մարմինը: Փորձեց հետ գնալ օդաչուի հետևից, բայց նա արդեն վառվել էր: Ընկերս ինձ քաշեց մեքենայի մեջ և կարողացավ հասցնել հիվանդանոց:

Ես շատ լուրջ վնասվածքներ էի ստացել. ուղեղս վնասվել էր, մարմնիս մեծ մասն այրվել էր, աչքս ամբողջովին այրվել էր, դրան գումարած շոկը... Հիվանդանոցում քրոջս ասել էին, որ մինչև կեսօր չեմ ապրի:

Ես սարսափելի, աննկարագրելի ցավերի ու անհարմարության մեջ էի: Հանկարծ զգացի, որ հոգիս դուրս է գալիս մարմնիս միջից, ինչպես, ասենք, ձեռքը՝ ձեռնոցի միջից: Եվ վայրկենապես ես հայտնվեցի հոգու աշխարհում: Վայրկենապես ես հասկացա, որ դա իրական աշխարհ է, և այդ մարդը ես եմ, իմ իրական էությունն է: Դա այնպես ակնթարթային եղավ, որ ես անգամ հետ չկարողացա նայել, և արդեն տեղափոխվել էի հոգևոր չափումների մեջ: Եվ միանգամից այն, ինչն այնքան իրական էր այս աշխարհում, դարձավ լիովին անիրական, և ես կանգնած էի շատ ավելի հստակ գիտակցությամբ,

շատ ավելի իրական բանականությամբ, քան առաջ: Գույներն ավելի վառ են, եզրերն՝ ավելի հստակ, զգայարաններն՝ ավելի սրված և, ինչը ինձ ապշեցրեց, ժամանակի բացակայությունն էր: Այս երկրի վրա մենք ունենք առավուտ, կեսօր, երեկո, ամեն բան ժամանակի մեջ է և կախված է ժամանակից, ամեն հաջորդ պահի մեջ որևէ բան փոխվում է: Իսկ այդ աշխարհում ամեն բան հավիտենությունն է, և այլևս չկա ժամանակի զգացողություն:

Ուզում եմ նկարագրել այդ պահը, բայց բառերը չեն բավականացնում. ուզում եմ ասել, որ այդ աշխարհում դու իրոք գիտակցում ես, որ գիտակցում ես, որ գիտակցում ես... Միանգամից է կատարվում այդ հայտնությունը, և հայտնությունները շարունակվում են անդադար: Աննկարագրելի էր: Ես զգում էի, որ ճամփորդում եմ մեծ արագությամբ, և առջևում այդ մաքուր սպիտակ Լույսն էր, որ սպիտակ էր, քան ամենասպիտակ ձյունը, և լուսավոր, քան տասը հազար արև, բայց ես կարողանում էի նայել նրան: Սքանչելի պահ էր: Եվ միանգամից զգացի՝ կարծես Նա ինձ ինչ-որ բան է սովորեցնում: Եվ նայելով Նրան՝ ես զգում էի այդ ակնկալությունը:

Սակայն դրան գուցա հեն հանկարծ զգացի և շրջվելով տեսա, որ աջ կողմից մոտենում է մի սևություն: Մի ակնթարթ այդ խավարին նայելով՝ ես ըմբռնեցի դրա ողջ էու-

թյունը: Դա հավիտենական էր, չուներ ոչ մի իմաստ, այնտեղ բացակայում էր կյանքը, ունայն էր, հավիտյան բաժանված կյանքի աղբյուրից: Եվ մինչ ես նայում էի դրան, ավելի ու ավելի արագ մոտենում էր ինձ, և ավելի էի զգում դրա հավիտենապես բաժանված լինելը. սոսկալի էր: Ոչ մեկին չեմ ցանկանա, որ այդտեղ հայտնվի, անգամ Հիտլերին կամ Բեն Լադենին: Դա դժոխքն էր: Շատ սարսափելի էր: Գնալով մոտենում և փակում էր լույսը, ինչպես երբ մտնես մի մութ սենյակ և աստիճանաբար փակես սենյակի դուռը: Եվ դա սենյակ չէր, այլ իրական վայր: Փակվում էր լույսը, և ես կանգնած էի հավիտենական բաժանման եզրին: Եվ ես ամբողջ հոգով գոռացի. «Կնե՛րե՛ք, ես ուզում եմ ապրե՛լ... Ինձ մի անգամ էլ հնարավորություն տվե՛ք»:

Այդ վայրկյանին Լույսը կրկին բացվեց, և ես հասկացա, որ կանգնած եմ Ամենակարող Աստծու առջև: Ես հասկացա, որ չեմ մեռնելու: Կարծես հայտնվել էի ոսկյա ճառագայթներ արձակող մի գետի մեջ, այդ գետը կենդանի էր և հոսում էր ուղիղ իմ միջով, ու ես ավելի կենդանի էի, քան որևէ մեկը կարող է պատկերացնել: Գերագույն զգացում էր կյանքի, ես լցված էի կյանքով, և հասկացա, որ Նա իմ հավիտենությունը կտնօրինի: Ես չտեսա Նոր Երուսաղեմը, չտեսա հրեշտակներ, ավելին, ավելի վեհ ու սքանչելի Սերը.

Գերազանցությունը, Ջորությունը, ամենը հոսում էին իմ միջով: Երբ Աստված խոսեց ինձ հետ (ես չեմ կարող ասել ինչ լեզվով էր, բայց այդ Լույսի միջից խոսում էր), ես զգացի, որ տեղափոխվեցի ուրիշ հարթություն, և հոգիս վերադարձավ մարմնիս մեջ:

Այդ պահից արդեն այս մարմնավոր ականջներով էի լսում և մարմնավոր աչքերով էի տեսնում: Եվ սկսեցի խոսել ինչ-որ հրաշալի լեզվով, որ երբեք չէի լսել: Ես երբեք չէի լսել Սուրբ Հոգու մասին, բայց մկրտվել էի Սուրբ Հոգով:

Աստված հետագայում հայտնեց ինձ. այն խավարը, որ պարուրել էր ինձ, իմ անցյալ կյանքն էր: Ես ապրել էի այդ խավարի մեջ, բայց Աստված ինձ մի սողանք, մի հնարավորություն տվեց, որտեղից ես կանչեցի Նրա անունը: Եվ այդ հնարավորությունը փոխեց իմ կյանքը, իմ հանգրվանը, իմ ապագան, իմ կյանքի իմաստը:

Աստված սիրում է քեզ, պետք չէ սպասել ծայրահեղ պահի. կանչիր Նրա անունը: Դա դժվար չէ, հատուկ ծեսեր չի պահանջում: Պարզապես ասա՛, որ դու Կյանք ես ուզում և հավատա՛ չկա մեկը, որ կարողանա քեզ Կյանք տալ: Կյանքը Նա է: Ի՞նչն է քեզ հետ պահում: Եթե կարծում ես, թե արժանի չես, ավելի լավ: Մենք Նրա կարիքը ունենք:

Միկի Ռոբինսոն

ԱՂՈԹՔԻ ԶՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Իմ պապը աղոթքի մարդ էր, և ընտանիքն էլ այդ հարցում մնան էր նրան: Նա իմ հորը դաստիարակել էր աղոթքի հանդեպ սիրո մեջ, իսկ հայրս, իր հերթին, դա ինձ էր փոխանցել:

– Դե՛յվիդ, իսկ դու աղոթո՞ւմ ես օգնության համար, երբ քեզ մոտ անախորժություններ են լինում, հարցրեց մի օր պապս:

Սկզբում այդ հարցն ինձ աննշան էր թվում, բայց պապիկս համառում էր, և ես հասկացա, որ նա մի շատ կարևոր բան է ինձ հասկացնում: Իհարկե, ես գոհանում էի Աստծուց իմ ունեցած բոլոր լավ բաների՝ ծնողներիս, տան և ուսման համար: Եվ ես մշտապես ողջ հոգով աղոթում էի, որ Աստված ընտրի ինձ այս աշխարհում Իր կամքի կատարման համար: Բայց հազվադեպ էի Աստծուն աղոթում մի հստակ կարիքի համար:

– Դե՛յվիդ, – ասաց պապիկս մի անգամ՝ նայելով ինձ առանց այն փայլի, որ սովորաբար լինում էր նրա աչքերում, – երբ դու սովորես բացահայտ աղոթել մի հստակ կարիքի համար, դա կդառնա այն օրը, երբ դու կճանաչես աղոթքի գորությունը:

Ես նրա ասածներն ամբողջությամբ չհասկացա, որովհետև այն ժամանակ ընդամենը տասներկու տարեկան էի և դեռևս բնագոյաբար

վախենում էի բացահայտ, հրապարակայնորեն աղոթելու մտքից: Դա նշանակում էր բարձրաձայն, մյուսներից լսելի ասել. «Ես ցանկանում եմ այս և այն»: Իսկ դա նշանակում էր ռիսկի դիմել, եթե հանկարծ աղոթքը չպատասխանվի:

Պապիկիս խոսքերի իմաստն ինձ հասանելի դարձավ անսպասելիորեն և ողբերգական հանգամանքներում: Որքան ես հիշում էի հորս՝ նա միշտ հիվանդ էր: Նա ուներ տասներկուամյա աղու խոց և ավելի քան տասը տարի բողոքում էր ցավերից: Մի օր, դպրոցից վերադառնալիս, ես տեսա իմ կողքով սլացող շտապօգնության մեքենան: Անմիջապես գլխի ընկա, թե ուր է այն ուղևորվում, և դեռ հեռվից լսեցի հորս աղաղակները: Հյուրասենյակում նստած էին մեր եկեղեցուց մի քանի հոգի: Բժիշկն ինձ թույլ չտվեց հորս սենյակ մտնել: Ես վազեցի մայրիկիս մոտ.

– Մայրի՛կ, նա մահանո՞ւմ է:

Մայրս նայեց աչքերիս մեջ ու որոշեց ճշմարտությունն ասել:

– Բժիշկն ասում է, որ նա երկու ժամից ավելի չի ապրի:

Այդ ժամանակ հայրս առանձնակի բարձր գոռաց ցավից: Մայրս սեղմեց ուսս ու արագ վազեց սենյակ:

– Ես այստեղ եմ, Քենեթ, – ասաց նա՝ իր հետևից դուռը փակելով, բայց

Մարտի, 2018թ., N 3 (98)

նախքան դուրս փակվեց, ես տեսա, թե ինչու ինձ չէին թողնում հայրիկիս մոտ: Նրա անկողինն ու սենյակն արյամբ էին ծածկված: Այդ պահին հիշեցի պապիս խոսքերը. «Այն օրը, երբ դու կսովորես բացահայտ աղոթել առանձնահատուկ մի բանի համար, դու կզգաս աղոթքի զորությունը»: Սկզբում ես ցանկանում էի հյուրասենյակ գնալ, որտեղ նստած էին համայնքի անդամները, և ասել, որ ես կաղոթեմ հորս ապաքինման համար, բայց չկարողացա դա անել: Անգամ այդ ճգնաժամային պահին ես վախենում էի հավատքս փորձության ենթարկել: Պապիկիս խոսքերն անտեսելով՝ ես բոլորից թաքնվեցի նկուղում, որտեղ ածուխ էինք պահում, և սկսեցի աղոթել՝ փորձելով ձայնիս բարձրությամբ լրացնել հավատքիս պակասությունը՝ անգամ չկասկածելով, որ աղոթում էի այնպես բարձր, ասես բարձրախոսով խոսելիս լինեի:

Մարտ, 2018թ., N 3 (98)

Մեր տունը տաքացվում էր տաք օդի հոսանքով՝ վառարանից դուրս եկող խողովակների միջոցով: Խողովակներն անցնում էին բոլոր սենյակներով: Ես հենց այդ վառարանի կողքին էի աղոթում, այդ պատճառով իմ ձայնը տարածվում էր բոլոր սենյակներով մեկ: Հյուրասենյակում նստածները հանկարծ լսում են ջեմեռանդ աղոթքը, որն անցնում էր պատերի միջով: Լսում է նաև բժիշկը և անկողնում պառկած իմ հայրը:

– Այստեղ կանչեք Դեյվիդին, – շշուշացել էր նա:

Հետաքրքրասեր հայացքների ներքո ինձ տարան հայրիկիս մոտ: Ես մտա սենյակ: Հայրս բժիշկ Բրաունին խնդրեց մի քանի րոպե դրսում սպասել և պատվիրեց մորս, որ կարդա Մատթեոս Ավետարանի 21-րդ գլխի 22 խոսքը: Մայրս բացեց Աստվածաշունչը, գտավ անհրաժեշտ տեղը և կարդաց. «Եվ ամեն ինչ որ աղոթքի մեջ խնդրեք հավատալով՝ կառնեք»: Ես մեծ հուզմունք զգացի.

– Մայրիկ, չե՞մք կարող մենք այս խոսքը հայրիկի համար կիրառել:

Մայրս կարդաց այդ հատվածը տասներկու անգամ, և մինչ նա կարդում էր, ես վեր կացա բազկաթոռից, մոտեցա հորս ու ձեռքս դրեցի նրա ճակատին.

– Հիսուս, աղոթում էի ես, – Հիսուս, ես հավատում եմ այն Խոսքին, որ Դու ասել ես: Բժշկի՛ր իմ հայրիկին:

Հետո ես մոտեցա դռանը, բացեցի

և բարձր ու հստակ ասացի.

– Խնդրում եմ, նե՛րս եկեք, բժիշկ Բրաուն: Ես (ինձ համար դժվար էր արտաբերել դա) աղոթել եմ՝ հավատալով, որ հորս վիճակը կթեթևանա:

Բժիշկ Բրաունը կարեկցանքով էր վերաբերվում տասներկուամյա տղայի լրջությանը, ժպտում էր ջերմ ու կարեկցող հայացքով, բայց հավատալից զուրկ էր այդ ժպիտը: Սակայն քիչ անց նրա այդ ժպիտը փոխարինվեց նախ՝ խառնաշփոթությամբ, իսկ հետո էլ՝ ծայրահեղ զարմանքով, երբ նա սկսեց զննել հորս:

– Ինչ-որ բան է կատարվել,- ասաց:

Նրա ձայնն այնքան կամաց էր հնչում, որ ես հազիվ լսեցի, թե ինչ

ասաց: Դողացող ձեռքերով բժիշկ Բրաունը վերցրեց գործիքները և չափեց հորս ճնշումը:

– Քե՛նեք,- ասաց նա՝ բարձրացնելով իմ հոր կոպերը, ճնշումը չափելով ու փորը ստուգելով:- Քե՛նեք, ինչպե՞ս եք ձեզ զգում:

– Ես ուժերի մեծ հոսք եմ զգում:

– Քե՛նեք,- ասաց բժիշկը,- ես հենց նոր դարձա հրաշքի ականատես:

Հայրս անմիջապես ոտքի կանգնեց, իսկ ես նույն պահին ազատվեցի աղոթքի զորության հանդեպ ունեցածս կասկածներից:

Հարված Գեյվիդ Ուիլքերսոնի

«Խաչ և դանակ» գրքից

ՍՈՒՎՈՐՈՎԻ ԽՐԱՏՆ ԱՂՋԿԱՆ

«Հաղթանակի գիտություն» գրքում պատմվում է, թե ինչպես է Սուվորովը հաղթել 68 անգամ: Նա ուղղափառ եկեղեցու հավատացյալ էր, զինվորներին սովորեցնում էր պատվել Աստծուն և մարդկությանը ազատել չարից,

բռնությունից ու իշխանությունների ճնշումից, որտեղ էլ որ լինի: Իր աղջկան նա տվել էր հետևյալ պատգամը.

«Իմ թանկագին աղջիկ, ամո՛րբ բռնիք քրիստոնյայի կոչումը, փախի՛ր այն ընկերուհիներիցդ, որոնք կգայթակղեն քեզ այս աշխարհով, կհպարտանան շքեղ զարդարանքներով, ամբարտավանությամբ ու ունայնությամբ: Հիշի՛ր, որ այդ ամենի համար պետք է պատասխան տալ Բարձրյալի առաջ, այդ իսկ պատճառով ժամանակդ իզուր մի՛ անցկացրու: Ինչպես փողոն է թանկ, մարդկային կյանքն է թանկ, դրանցից առավել թանկ է ժամանակը»:

Մարտի, 2018թ., N 3 (98)

ՄԱՅՄԵԴԱԿԱՆ ՌԻՍԱՆՈՂՈՒՅՈՒ ԿՅԱՆՔԸ ՓՈԽՎԵՑ

Ծագումով իրանցի ուսանողու-
հի Նիկի Թայեբյանը պատ-
մում է, թե ինչպես է Տեր Հիսուսի հետ
հանդիպումը փոխել իր կյանքը:

Յոթ տարեկանից Նիկին ապրում
էր Կալիֆորնիայում: 2016թ. ամա-
ռային արձակուրդներին գնում է
Թեհրան՝ այցելելու իր ընտանիքին:
Եվ ահա, թե ինչ է պատմում հենց
ինքը՝ Նիկին:

«Ես պառկած էի սառը սենյա-
կում, մեր տանը: Հատուկ էի առանձ-
նացել բոլորից: Մեկուսացումը ինձ
համար միակ մխիթարությունն էր,
երբ խուճապն ու անհանգստությունը
տիրում էին ինձ, որովհետև սեփա-
կան անձիս հանդեպ անարգանքը և
տրտմությունը հաղթահարելն իմ ու-
ժերից վեր էր: Ես չէի կարողանում
ինքս իմ մեջ ուժ գտնել՝ կանգնելու ու
խոսելու ընտանիքիս անդամների
հետ: Ես ավելի քան մեկ տարի չէի
տեսել նրանց, բայց, չգիտես ինչու,
ոչինչ անել չէի ցանկանում և չէի էլ
կարող: Զգում էի՝ ասես շնչել էլ չէի
կարող: Ես արտասվում էի փակ վա-
րագույրների հետևում: Հիշում եմ, թե
ինչպես ասացի. «Ես այլևս չեմ կա-
րող այսպես»: Չէի կարողանում տա-
նել իմ սեփական էմոցիոնալ ցավը:

Ինքնասպանությունը միակ լուծումն
էր դառնում ինձ համար:

Երբ աչքերս մի պահ փակեցի, մի
կերպարանք տեսա: Հետո աչքերս
բացվեցին, և ես հարցրի ինքս ինձ.
«Մի՞թե ես տեսա ինչ-որ բան»: Նո-
րից արագ փակեցի աչքերս: Իմ առջև
մթության մեջ Տեր Հիսուսն էր կանգ-
նած: Ես լսեցի, թե ինչպես Նա ար-
տաբերեց հետևյալ խոսքերը. «Ե՛կ Իմ
հետևից»:

Հիմա չեմ հիշում Նրա երեսը,
միայն հեռավոր հիշողություն է
մնացել, բայց հիշում եմ Նրա դեմքի
արտահայտությունը: Այն ասում էր
ինձ. «Ես եմ ճշմարտությունը»: Նրա
հայացքի մեջ զորություն ու խաղա-
ղություն կար: Ես հիշում եմ գույները,
որով լուսավորում էր Իր շուրջը: Նա
Իր այդ կերպարանքով և ուղերձով
ինձ շատ բան ասաց: Եվ կրկին դա
հետևյալն էր. «Ե՛կ Իմ հետևից»:
Մարմինս շփոթության մեջ ասես ան-
շարժացավ: Ես անգամ պատկերաց-
նել չէի կարող, որ Հիսուսը կարող է
հայտնվել ինձ: Այդ տեսիլքն ինձ
բերեց խաղաղություն ու հանգստու-
թյուն, այն ասես հաճելի ընդմիջում
լինե՞ր այն ցավի ու խուճապի մեջ,
որոնք ես ապրում էի»:

Երբ տեսիլքն անհետանում է, աղջիկն արագ վերցնում է բջջայինը և համացանցում փնտրում է «Հիսուս» անունը: Դա սկիզբն էր նրա քրիստոնեական որոնումների: Նրա մոտ հարցեր են առաջանում քրիստոնեական հավատքի և այն կրոնական համակարգի մասին, որում ինքը մեծացել էր, բայց որին չէր վստահում և համարում էր, որ դա կեղծիք է: Նիկին մեծացել էր մահմեդական ընտանիքում, որտեղ նրան սովորեցրել էին, որ քրիստոնեությունը ճշմարիտ կրոն չէ, և որ դրա հետևորդները երկրպագում են «կեղծ» Աստծու: Բայց այս տեսիլքը փոխում է ամեն բան:

«Երբ վերադարձա Հարավային Կալիֆորնիա, սկսվեցին իմ որոնումները: Հուրախություն ինձ՝ ծանոթացա մի տղայի հետ, որն ինձ տարավ եկեղեցի և ծանոթացրեց լիովին նոր ընտանիքի հետ: Այդ տարվա փետրվարին ես ջրով մկրտվեցի: Հիմա ես պարբերաբար եկեղեցի եմ հաճա-

խում: Քայլում եմ շնորհի ու ապավինության մեջ և այլևս չեմ տառապում ինքնասպանության մասին մտորումներից, խույս չեմ տալիս հասարակությունից: Եվ այս ամենը՝ այն բանի շնորհիվ, որ Հիսուսն ինձ պարգևեց Իր սերը: Նրա շնորհը ծածկել է իմ բոլոր մեղքերը, որոնք խանգարում էին Աստծու հետ իմ փոխհարաբերություններին: Իմ ընտանիքը չի ընդունում իմ հավատքը, բայց ես հասկացել եմ, որ երկրի վրա ոչ մի մարդ չի կարող ինձ ստիպել հրաժարվելու իմ հավատքից: Ես բժշկված ու սիրված եմ Հիսուսի կողմից: Նրա հետ միասին ես կարող եմ անցնել ամեն տեսակ փորձություն-

ների միջով և դառնալ ավելի ուժեղ ու իմաստուն: Իմ պատմությունը ցույց է տալիս, որ ցանկացած մեկը կարող է փրկվել մահվան շուրթի ծորից՝ Նրա ցնցող շնորհով:

Հիմա ես ավելի շատ պատմություններ եմ լսում այն մասին, որ Հիսուսը հայտնվում է տարբեր մարդկանց Մերձավոր Արևելքում: Կարող եմ վստահությամբ ասել, որ այդ պատմությունները ճշմարիտ են: Ես դրա կենդանի վկայությունն եմ»:

Աղբյուր՝ gcsheelp.org

Մարտի, 2018թ., N 3 (98)

ԻՆՉՈՒ Է ՊԵՏՔ ԲԱՐԻ ԼԻՆԵԼ

Մի կին աշխատում էր մսի արտադրամասում: Մի անգամ աշխատանքի ավարտին նա գնում է սառնարան-խցիկ՝ ինչ-որ բան ստուգելու: Հանկարծ դուռը փակվում է, ու նա մնում է այդ սառը սենյակում փակված:

Կինը գոռում է ամբողջ ուժով, սակայն նրա ձայնը չի լսվում դրսում: Կարճ ժամանակ անց աշխատողները հերթով տուն են գնում: Նա գնալով հույսը կորցնում է: Եվ միայն այն ժամանակ, երբ հուսալքված միայն իր մահվանն է սպասում, հանկարծ ինչ-որ մեկը դրսից բացում է այդ սենյակի դուռը:

Դա արտադրամասի պահակն է լինում:

Հրաշքով մահից փրկվելուց հետո կինը պահակին հարցնում է, թե ինչո՞ւ էր վերջինս տուն գնալուց առաջ որոշել ստուգել այդ սառնարան-սենյակը: Չէ՞ որ դա նրա պարտականությունների մեջ չէր մտնում, իսկ իր անհետանալը դժվար թե նկատելի եղած լիներ, քանի որ աշխատակիցները բավականին շատ են: Եվ ահա,

թե ինչ էր պատասխանել պահակը.

«Ես արդեն 35 տարի է, ինչ աշխատում են այստեղ: Մյուս աշխատակիցներն ինձ նույնիսկ չեն էլ նկատում: Միայն Դուք եք, որ ամեն առավոտ ներս մտնելիս ինձ ողջունում եք, իսկ տուն գնալիս՝ հրաժեշտ

տալիս: Ես արդեն սովորել եմ ձեր ուշադրությանը, քանի որ զգում եմ, որ մեկին գոնե այստեղ հետաքրքրում եմ,

և իմ աշխատանքը այնքան էլ աննշան չէ: Այսօր առավոտյան դուրս նորից ինձ բարևել էիք, սակայն ես չէի լսել ձեր «մինչ վաղը», դրա համար էլ հասկացա, որ դուք դեռ դուրս չեք եկել տարածքից: Սկսեցի որոնել՝ քիչ-քիչ հասկանալով, որ, ամենայն հավանականությամբ, ինչ-որ բան է պատահել ձեզ: Եվ այնքա՜ն մեծ էր իմ ուրախությունը, երբ վերջապես այդ սառնարանում գտա ձեզ»:

Հ.Գ. Եղե՛ք համեստ, մարդի՛կ, հարգե՛ք ձեր շուրջը եղող մարդկանց: Չէ՞ որ մենք երբեք չգիտենք, թե ինչ կլինի վաղը:

Եթե հնչի փողը վերջին,
Ի՞նչ կանես դու այդ ժամանակ,
Կուրախանա՞ս, թե՞ կզղջաս,
Քո գործերով կարդարանա՞ս:

Եթե հնչի փողը վերջին,
Կշփոքվե՞ս, կզայրանա՞ս,
Երբ որ Տերը քեզ հարցնի՝
Ինչու՞ կյանքդ եղավ ունայն:

Օրերը քո անց են կենում,
Իսկ եթե դու չհասցնե՞ս,
Վերջին փողին դու չհասնե՞ս...
Կյանքդ կարճ է, ո՞վ դու պանդուխտ,
Աչքդ բարթես՝ էլ աշարեղ չես:

Դու Հիսուսի ժառանգորդն ես,
Չարի մարքից էլ մի՛ խաբվիր,
Քո սիրելին երկնքում է,
Նրա խոսքը բաց մի՛ թողնիր:

ՄՏԱՀՈ՞Վ ԵՍ

Քու հոգի Տերոջը վրայ ձգե, ու Ան քեզ պիտի խնամէ. Անիկա յաւիտեան սասանութիւն չտար արդարին:

Սաղմոս 55:22

Խաղաղութիւն կը թողում ձեզի, իմ խաղաղութիւնս կու տամ ձեզի. ոչ թէ ինչպէս աշխարհս կու տայ՝ ես ձեզի կու տամ. սիրտերնիդ չխռովի ու չվախնայ:

Հովհաննոս 14:27

Բանի մը համար հոգ մի ընէք. հապա ամէն բանի մէջ աղօթքով ու աղաչանքով, գոհութիւնով մէկտեղ, ձեր խնդրուածքը Աստուծոյ յայտնի ըլլայ:

Փիլիպեցիս 4:6

Ուստի վաղուան համար հոգ մի ընէք, վասն զի վաղուան օրը իրեն համար հոգ պիտի ընէ. հերիք է օրուան իր նեղութիւնը:

Մատթեոս 6:34

Տերը օրհնեալ ըլլայ օրէ օր. եթէ մեկը քեռ մը դնէ մեր վրայ, Աստուած է մեր փրկիչը:

Սաղմոս 68:19

Քանզի մեր դատաւորը Տերն է, մեր օրէնսդիրը Տերն է, մեր թագաւորը Տերն է, Անիկա մեզ պիտի ազատէ:

Եսայիայ 33:22

Թէև հայրս ու մայրս զիս թողուն, բայց Տերը զիս պիտի ընդունի:

Սաղմոս 27:10